

HILDE VEEREN ZEEDISTEL

'Houd Hilde Veeren in
de gaten: een rijzende ster!'
– Jackie van Laren

Hilde Veeren

Zeedistel

1

Geachte mevrouw Winter-Morris,

Bij dezen delen wij u mede dat uw claim, bij ons bekend onder BR-6379033, wordt afgesloten. Zoals in eerdere communicatie aangegeven kunt u na aftrek van uw eigen risico en bijzondere door uzelf gemaakte kosten (zie hiervoor punt 2.8 in bijlage 3) binnen drie weken een bedrag van 865.000 pond op uw rekeningnummer tegemoetzien.

Zie voor kostenoverzicht: bijlage 1, 2 en 3, en ook in de bijlage uw recente polis.

Vriendelijke groeten,

Dhr. C. Curitas

Gefrustreerd blies Molly wat lucht uit. Het was koud in huis. Ze had er een gewoonte van gemaakt om 's ochtends direct alle ramen open te zetten, zodat de frisse zeelucht door het huis kon waaien. De zonnestralen schenen naar binnen en een roodborstje was zingend op

het tuinhekje neergestreken. Alles was nog kaal, maar toch had ze er spontaan lentekriebels van gekregen.

Molly trok haar dikke wollen trui uit en stond snel op om met een boze klap het raam dicht te smijten.

Sinds de brand had ze Charles Curitas bijna elke dag aan de telefoon gehad – hij had haar geholpen met de melding en claims rondom de brand, had alle formulieren ingevuld en alle berichten die ze niet kon ontcijferen op een zo simpele en duidelijk mogelijke manier aan haar uitgelegd. Het kwam erop neer dat ze tachtig procent van haar geld voor het prachtige hotel terugkreeg.

Tachtig procent was natuurlijk niets. Het hotel was net af. Weken was er keihard aan gewerkt: Molly had heel wat verfkleuren, vintage Laura Ashley-stoffen en meubelsites bekeken tot het hotel er net zo uitzag als ze op haar moodboards had bedacht. Al die moeite en energie waren natuurlijk niet in geld uit te drukken. Om nog maar te zwijgen van haar trouwjurk, die klaar had gehangen in een van de suites... Er was geen draad van over. Ze had later tussen het puin gezocht of er misschien nog een knoopje, kraal of randje stof van terug te vinden was, maar niets. Helemaal niets.

Desondanks was ze blij dat ze de rompslomp en de nasleep van de brand nu eindelijk kon afsluiten. Achteraf had ze er meer last van gehad dan ze verwacht had. Natuurlijk was er de opluchting dat niemand gewond was geraakt, maar de angst die eraan voorafging en het verdriet om haar mooie nieuwe project hadden erin gehakt. Gelukkig hadden James en haar vrienden haar er zoals altijd doorheen gesleept.

‘Joehoe!’

Molly legde de brief op haar secretaire en liep naar de deur. ‘Kate! Is het al tijd?’

‘Ja, we zitten allemaal te wachten,’ zei Kate, en toen keek ze haar bezorgd aan. ‘Gaat het wel?’ Voorzichtig strekte ze haar arm en veegde even over Molly’s wang.

‘O,’ zei Molly en ze wierp een snelle blik in de spiegel in de gang. Blijkbaar had ze gehuild zonder dat ze het doorhad...

‘Ik kreeg net het definitieve rapport van de verzekering.’ Molly haalde haar schouders erbij op, alsof dat genoeg zei.

‘Hè, lieverd,’ zei Kate meelevend en ze gaf Molly een snelle, maar troostende knuffel. ‘Niets is voor niets. Voor je het weet staat die kale vlakte in bloei en kunnen alle dorpsbewoners er genieten van jouw boekenpark. Wie wil er nou eigenlijk een hotel?’

Molly lachte. Als iemand haar kon opvrolijken was Kate het wel. En ze had gelijk: de plek waar een paar weken geleden nog de zwartgeblakerde resten van haar mooie hotel stonden was nu opgeruimd, omgeploegd en klaar om aangeplant te worden.

Het puinruimen was natuurlijk door een professioneel bedrijf gedaan, maar bij het ploegen had het hele dorp meegeholpen. Iedereen dacht met haar mee, en dat was precies de reden waarom Molly zo dol was op deze plek.

‘Waarom maak je er niet een mooi park van?’ had George een keer aan haar gevraagd.

‘Een park?’ had ze verwaasd gevraagd.

‘Ja! Ik zie het al helemaal voor me: je zet er allemaal bankjes neer, en dan kunnen mensen daar lekker zitten met een van jouw boeken en een van mijn scones!’

Molly had er eigenlijk een nieuw hotel willen bouwen, maar door George’ suggestie was haar hoofd meteen op hol geslagen. Een park met grote rododendronstruiken, parkbankjes en picknicktafels. Mensen zouden er een boek uit haar bieb kunnen lezen, of er gaan picknicken voor een van de filmavonden in haar schuur... De toegangsprijzen zou ze uiteraard laag houden.

‘Ga je vandaag nog een boom planten voor de openingsceremonie?’ vroeg Kate, die Molly uit haar overpeinzingen haalde. Molly keek haar niet-begrijpend aan. ‘Je twijfelde nog tussen een kastanje of een eik, zei je?’

‘O ja, de kastanje!’ Het zou nog jaren duren voor haar droombeeld uitkwam, maar ze zag het al helemaal voor zich: de boom als centraal punt van het park, met alles in bloei eromheen... En in de herfst zouden kinderen er kastanjes rapen. Het zou fantastisch worden.

Over fantastisch gesproken...

‘Is James er eigenlijk al?’ vroeg Molly en ze strekte zoekend haar hals uit richting de overkant van het water.

Inmiddels was James bij Molly ingetrokken, maar hij had een groot deel van zijn spullen opgeslagen in de enorme leegstaande schuur van het hotel, die de brand ternauwernood had overleefd. Gelukkig maar, want een tweede bank, bed en eettafel hadden nooit in Molly’s kleine cottage gepast.

Wel had hij zijn schilderijen opgehangen; die bedekten nu zo’n beetje elk leeg stukje muur van het huis.

James was ook enthousiast geweest over het park, en de dagen dat hij niet op reis was voor opnames had hij geholpen met scheppen, graven en het uittekenen van de paadjes. Zijn tweed pak met das – zijn vaste televisiekostuum – had plaatsgemaakt voor kaplaarzen, fleecetruien en geruite overhemden.

Molly vond hem in allebei de versies even leuk.

‘James staat natuurlijk klaar met de camera, dat begrijp je.’ Kate grinnikte.

‘Oké, *let’s go!*’ Molly schoof haar voeten in haar oude laarzen, viste haar bodywarmer van de kapstok en volgde Kate naar buiten.

De koude lucht benam haar even de adem, maar de winterzon maakte alles goed.

‘Echt weer voor warme chocolademelk!’ riep Molly naar Kate, die al halverwege de brug was.

‘Nou, bof jij even. Drie keer raden wat George serveert!’ zei Kate lachend.

Molly had niet anders verwacht: ze kon zich nu al verheugen op George’ scones, clotted cream, warme choco en slagroom.

Maar niet zoveel als ze zich op James verheugde, die stralend op haar af kwam lopen en een kus op haar mond drukte.

‘Wat is je neus koud!’ zei Molly rillend.

‘Kom hier.’ James sloot haar in zijn armen en tevreden begroef ze heel even haar hoofd in zijn nek.

‘Niks daarvan. Als je eenmaal begint te werken krijg je het vanzelf warm,’ zei Wilkie streng, en hij gaf haar een schoffel aan nadat ze zich met tegenzin uit James’ omhelzing had gewurmd.

Ietsje verderop hadden een paar dorpsbewoners vuurkorven neergezet, waar mensen zich gewillig aan warmden. George stond ondertussen in zijn bus en deelde warme dranken en lekkers uit.

‘Ben je er klaar voor?’ fluisterde James in haar hoor.

‘Zo klaar als ik kan zijn. Ik kreeg de verzekeringspapieren vanochtend binnen,’ zei Molly. ‘Dus nu is de hotelbrand definitief afgesloten.’

Een diepe zucht ontsnapte aan haar lippen; ze was bang dat er onverwacht opnieuw tranen zouden komen. James drukte een kus op haar kruin.

‘Kop op. Tijd voor een nieuw avontuur, toch?’

Molly knikte instemmend en probeerde opgewekt te klinken. ‘Ja, tijd voor een nieuw avontuur.’

Ze zuchtte er nog net niet opnieuw bij.